

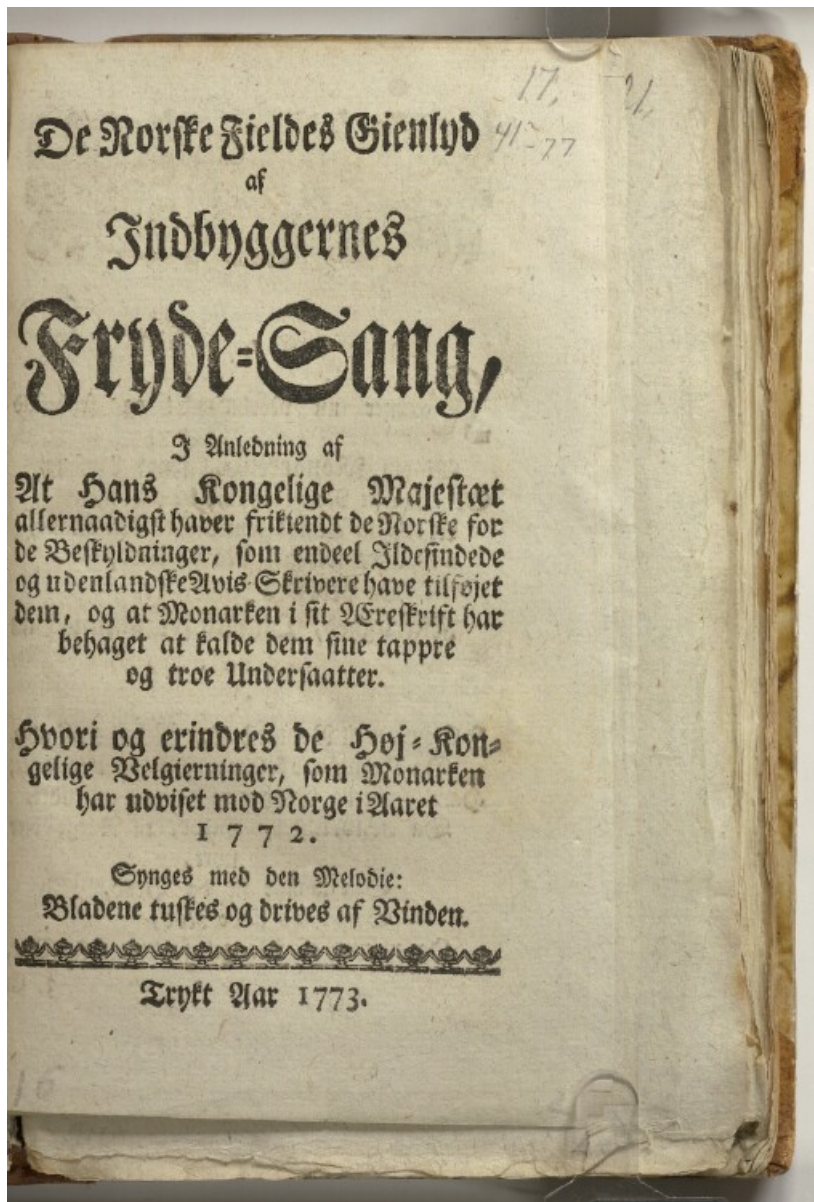
Titel: De Norske Fieldes Gienlyd af Indbyggernes Fryde-sang, i Anledning af at Hans Kongelige Majestæt allernaadigst haver frikiendt de Norske for de Beskyldninger, som endeel Ildesindede og udenlandske Avis Skrivere have tilføjet dem, og at Monarken i sit Æreskrift har behaget at kalde dem sine tappre og troe Undersaatter. Hvori og erindres de Velgierninger, som Monarken har udviist mod Norge i Aaret 1772. Synges med den Melodie: Bladene tuskes og drives af Vinden.

Citation: "De Norske Fieldes Gienlyd af Indbyggernes Fryde-sang, i Anledning af at Hans Kongelige Majestæt allernaadigst haver frikiendt de Norske for de Beskyldninger, som endeel Ildesindede og udenlandske Avis Skrivere have tilføjet dem, og at Monarken i sit Æreskrift har behaget at kalde dem sine tappre og troe Undersaatter. Hvori og erindres de Velgierninger, som Monarken har udviist mod Norge i Aaret 1772. Synges med den Melodie: Bladene tuskes og drives af Vinden.", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22, ?, 1773, s. 1*. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_022-shoot-workid2_022_017/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

17, 21, 41-77
De Norske Fjeldes Gienlyd

af

Indbyggernes

Fryde-Sang,

I Anledning af

At Hans Kongelige Majestæt
allernaadigst haver frityndt de Norske for
de Beskyldninger, som endeel Ildesindede
og udenlandske Avis-Skrivere have tilføjet
dem, og at Monarken i sit Vereskift har
behaget at kalde dem sine tappré
og troe Undersaatter.

Hvori og erindres de Høj-Kon-
gelige Begierninger, som Monarken
har udviset mod Norge i Aaret

1772.

Synges med den Melodie:

Bladene tusktes og drives af Vinden.

Trykt Aar 1773.

1.

Kommer nu Nordmand! og fredefuld
qvæder!

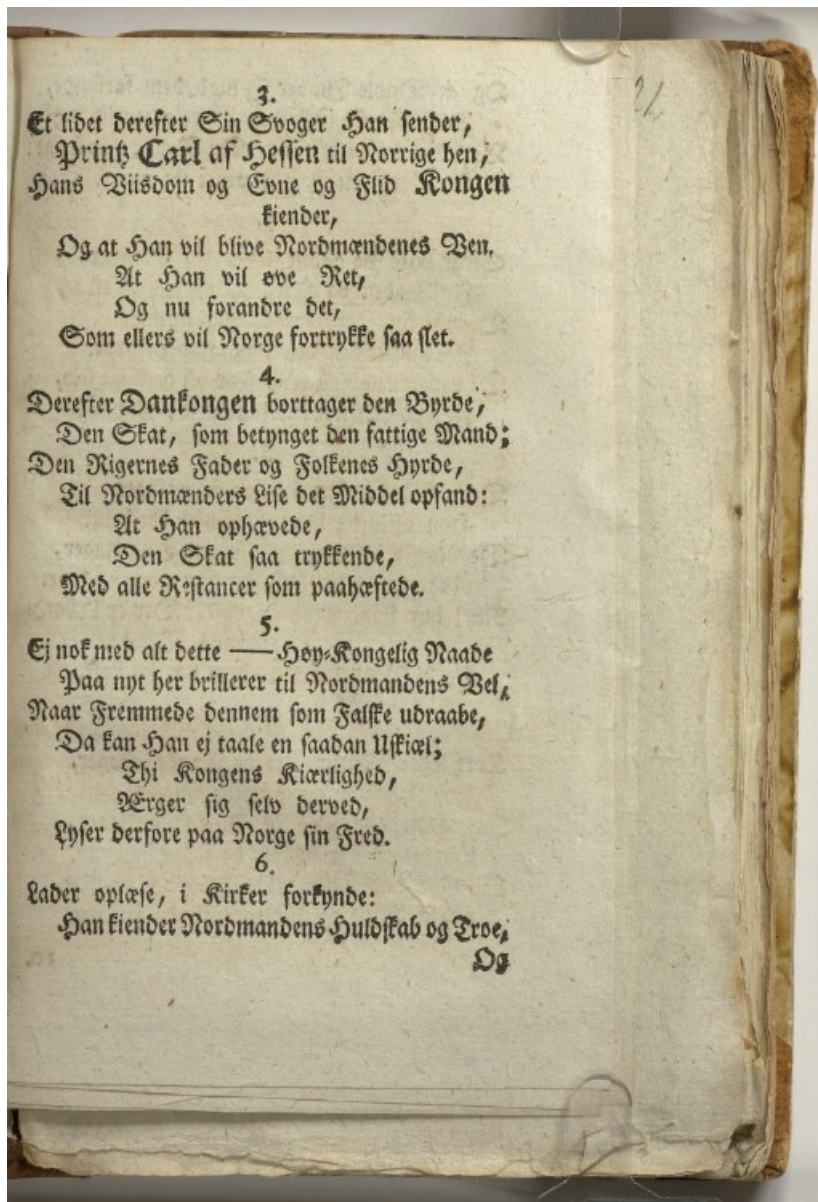
Vi om Monarken vil slynge Loosfang,
Som saa sit Norge opliver og glæder,
At Echo gienlyder med fordoblet Klang,
Kongen har Norge kjær,
De Norskes Fader er,
Kiærlighed, Duijerg for samme Han
bær.

2.

Kommer til Nødtørst Han Dug os tilsendte,
Da Kornet var kostbart og Brødet var dyrt;
Hans Faderlig Godhed vi dernæst erkjendte,
Da Havringer, Havre til Norge blev
styrt,

Saa mange fik da Brød,
Som ellers lidde Nød,
Og maatte af Mangel forventet sin Død.

3. Et

3.
Et lidet derefter Sin Svoger Han sender,
Prinz Carl af Hessen til Norrige hen,
Hans Wiisdom og Eone og Glib Kongen
Kiender,
Og at Han vil blive Nordmændenes Ven,
At Han vil øve Ret,
Og nu forandre det,
Som ellers vil Norge fortrykke saa stet.

4.
Derefter Dankongen borttager den Byrde,
Den Skat, som betyngtet den fattige Mand;
Den Rigernes Fader og Folkenes Hyrde,
Til Nordmænders Lise det Middel opfand:
At Han ophævede,
Den Skat saa trykkende,
Med alle Restancer som paahæstede.

5.
Ej nok med alt dette — Høy-Kongelig Naade
Paa nyt her bevrillerer til Nordmandens Vel,
Naar Fremmede dennem som Galtte ubraabe,
Da kan Han ej taale en saadan Uffici;
Thi Kongens Kiærlighed,
Erger sig selv derved,
Pysker derfor paa Norge sin Fred.

6.
Lader oplæse, i Kirker forkynde:
Han Kiender Nordmandens Huldskab og Troe,
Og

Dg at Dable-Tunger sig mod dem forkynde,
Som Norske beskylde, at de er utroe.
Beviis Han nylig saae, Da Rygtet ville spaae:
At Norge en Siende vente sig maae.

7.

Strax vare de gamle lovarrede Sonner
I Baaben og Harnisk, og sterke Uroe,
De udi sin Jæer forfærdelig stonner:
Forbandet den vore, som findes utroe.
De vover Blod og Liv, For vil de ligge stiv,
Førend Dankongen de utroe vil bliv.

8.

Dette Monarken saa naadig optager,
Han offentlig lader forkynde det her;
De Norske i Mangel paa ingen Ting klager,
Naar kun Dankongen dem have vil kær.
Ney! her hoed Mod og Lyst, Der er i Nordes
mands Bryst;
Fordi Monarken til dem har sin Lyst.

9.

Kort sagt: Monarken de Norske fritager,
For Ildesindedes hæslige Træk;
Ja, Han alle slige til Ansvar anklager,
Om nogen her findes, de jages bor væk.
D! gid vi vidste det, De skulle saae sin Ret,
Som Gud og Kongen tilside har sat.

10.

Kom da, I gamle graahærde Hætte,
Viser jers Troskab, bevidner jers Mod,
Hæng Sverdet ved Siden og spænd om jer
Bælte,

Forsvarer med Bælte det Kongelig Blod,
Lad Ondskab dadle Jer, Nok: I oprigtig er,
Og som Dankongen af Hierret har kjær.

11.

Dette tilfulde I monne beviise;

Da I saa talriig fremstillede Jer;
I ville Jer ikke med Sniksnak affpise,
Men at Jer Bagtaler fremkomme skal her;
Ehi I forsikre vil, Det er kun Ondskabs Spil,
Hvortil og Momus da tiede stil.

12.

Erværdige Fædre! hvis Skæg rak til Bryster,
I monne da svare: Ifald at vor Et
Sig falske mod Thronen nu have fordristet
Da bør de ved Sverdet nedfables med Ret.
Vi vover Liv og Blod; Vi Billie har og Mod,
At sægte for Kongen, som er os saa god.

13.

Hvo kan da vel andet, end rose jers Tale? —
Vi Unge vil træde Bedagedes Spor.
Vi vil ej for Fienden seigne i Dvale,
Men om vi ham træffer, han Hug da vist faar;
Om snild han viser sig, Vi er uryggelig!
Og aldrig mod Danmark udvise vil Svig.

14.

14.

Uheldig den blive, om nogen her findes
Blant nordiske Fielde, som ikke er troe;
Han bor med de haardeste Lenker ombindes,
Hans Navn skal ej mere hos Nordmanden boe,
Han skal vist ryddes ud, Som værste Skums
pelskud;
Af Norske ansees som fælest Ufrud.

15.

See dog! hvor Kongen os glæder og gavner,
Sender os Gode, naar vi er i Trang;
Sienders Avind forsvinder, som Nover,
Almagrens Forsyn maae have sin Gang,
Som sit Gienbillede, Har i Sin Salvede,
Og ved Ham Norge sin Naade betee.

16.

Ja Arve-Prinsfen, vor Souverains Broder,
Stræber tillige paa Norriges Vel;
Det Norske Cammer Han skriftlig anmoder,
At alle maa hendes tilberligen Skial;
Han lover selv Han vil Bestandig see dertil,
At Han kan straffe Egennyttiges Spil.

17.

Endnu Monarken fordobler sin Naade,
Mod os, da Natkuld forderoed vor Hest;
For dødende Mangel, Han Bod vilde raade,
Og ingen Fild sparer, at lindre vor Brest,
Han

21
Han Premie lover den, Som først kan komme
frem,
Med Havre til Norge, og ophjælpe dem,
18.

Som der er af Hunger og Mangel halvdøde,
Og intet nu ejer til Livets Ophold;
Hvor mange Gaarde er næsten lagt øde,
Og hærskende Sygdom paa mange gjør Bøds;
Hvor de som er igien, Veed sig dog ingen Ven,
Hvortil de kunde i Nøden flye hen.

19.

Det Kongen vel skionner, derfor 'Han tilbyder,
Saa store Forbeete, til dem, som nu kan
Til Norge ankomme, Indbyggerne fryde
Med Havre til Føde, i kummerfuld Stand,
At de dog Bred maa faae, At de Udsæd kan naae,
Og at ikke Mægden, saa flæt skal forgaae.

20.

Vi Norske velsigne Monarkens Velsynde,
Hans Gæderlig Omhu; Hans mageløs Trost;
Som os Barne-Rettighed stedse forkynder;
Som eiskende Gader Han lætter vor Brost.
Mod Vaars Farlighed, Mod Mangels Hæstigs-
hed;
De bedste Midler at sende Han veed.

21.

Han Kongsberg paa nyt og forunder sin Naade,
Der Penger nu slaaes, der Mynten skal vær,
Det

Det Norge tilviffe vil gavne og baade,
Saa mange nu derved lykkelige er.
For mange brodløs var, Som dog nu Brodet
har,
Og Sølvet fra Norge bortsender da var.

22.

Men hvo kan udtrøkke de Gødheds Bøstiser,
Som Kongen imod os udviser i sær;
Vi derfor Monarken og højligen priser;
Lands-Fader, Belgiorer og Konge
Han er.

Han saa sin Lige har, Der saadan Omhed bar,
For Norge, naar Uaar besværet det har.

23.

Gud glæde Monarken, som Norge saa fryder,
Med Sundhed og Lykke, med Wiisdom og
Hælb!

Gid Sejer Han over sine Fiender nyder,
I alle Fæltflage, det maa gaae Ham vel!
At Fienden bukke maae, Og Han Overmagt
saae,
Og mandig fordrive af Ondskabs Atræaae.

